

Az emlékfoltozók

Volt egyszer két tündér, de mondhatnám azt is, hogy két rigó, de még azt is, hogy két kislány, én nem tudom megmondani, melyik, mert mindháromra hasonlítottak: hajnalonta nyitott ablakaik párkányán ülve fütyörésztek, mint a rigók, hálóingben lógatták a lábuk, mint valami unatkozó tündérek, az egyik olyan szőke kislány, akárha fején limonádét hordana, a másik mint egy faodú, olyan barna.

Ezek a szőke és barna tündérrigólányok minden hajnali fütyörészésük után, amikor már reggel lett és járt a postás, átugráltak házuk küszöbén – egy nagy piros fazekat cipelve magukkal – egészen a postaládáig, onnan kiszedték a leveleket, mind egy szálig, bele a fazékba, aztán becihelődtek a házukba.

Bent leültek a nagy piros fazék köré, és bontani kezdték a borítékokat.

Az elsőből egy kék lebegésű, pókhálófinom kendő bomlott ki, nagy lyukkal a sarkában, mellette papíron írás:

– Kedves emlékfoltozók! Úgy hallottam, ti, akik tündérrigólányok vagytok, meg tudjátok foltozni az emlékeket. Én egy öreg, kék roller vagyok, és bárhogy próbálom, mégsem emlékszem arra az utcára, ahol először gurultak a kerekeim. Lyukas az emlékem. Foltozzátok meg, kérve-kérlek, hadd juthasson eszembe a régi utca, a régi forgás.